

Надварятъ се и гуцатъ и квичатъ
като геврекъ опашчета извили,
И ето две рилца червени впили
во цицитъ ѝ дърпатъ я, грухтятъ.

Кви-кви! Срѣдъ пжтя, сдърпана, запрѣ
свинята майка; въ мигъ я навалиха
прасетата и въ цицитъ ѝ впиха
рилца. И грухна тя и се прострѣ.

(Вижъ сжщо: „Катунари“ — една отъ най-
живописнитѣ пѣсни, — „Улица,“ „Слугинче“,
„Предъ бюфета“ „Биволи“).

По-голѣми живописни платна сж: „По главна-
та улица,“ майсторска картина на провинциалния
градецъ лѣте, съ неговитѣ обитатели и особено
трогателната имъ бурна радостъ отъ зрелището
на изплашеното куче, завързано съ тенекия;
сжщо „Лѣтна вечеръ“ — сжщинска наша вечеръ
и съ чудния си пейзажъ, и съ интимнитѣ раз-
говори между „сватитѣ“ и младитѣ — и „Въ не-
дѣля по обѣдъ“.